

XXIV

Kiszaladok a fénylő mezőkre.
„Föld, föld, szántóföld, barázda!”
– ujjongom.
Örök föld, ős, nagy valóság,
biztos fundamentum – nem fogsz megcsalni.

Itt fogok élni, dolgozni.
Vetni és aratni.
Itt búza lesz, ott kukorica fog susogni,
távolabb zab sárgállik,
a kert mellett lucerna int kéken.

A föld, a föld, az ős, tiszta, hajnaldalos,
és nem a bágyasztó beteg nagyváros.
Nem a vad kín, sápadt képzelgés, álhit
– nem, nem, nem!
Hanem a föld, az élő, az ős,
a nyers és biztonságos.

Ez lesz az én otthonom, házam, hazám és lakom.
Bölcsőm és koporsóm – a föld, a küzdelmes,
a nehéz, a meleg, a puha, az éltető, az ölelő,
a kemény és kegyetlen, az érdes, az édes,
a durva és keserves – föld!

Szembekacagok a nappal!

(Kiszaladok)